

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. november 21.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 1.

Köszöntés igéje: Zsoltárok 34,9

„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”

Énekek: 214, 1-2; 119, 24-25.28-29; 119, 53; 231

Lekció: Zsoltárok 119,97-104

„Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem. Bölcsébbé tesz ellenségeimnél parancsolatod, és enyém marad az örökké. Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem. Értelmesebb vagyok a véneknél, mert megfogadtam utasításaidat. Nem lépek lábammal semmilyen rossz útra, hogy megtarthassam ígédet. Döntésideitől nem tértem el, mert te tanítottál azokra. Milyen édesek ínyemnek ígéreteid! Édesebbek, mint számnak a méz. Utasításaid értelmessé tettek, ezért gyűlölök minden hamis ösvényt.”

Alapige: 2 Timóteus 3,16-17

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked őszintén, hogy már ez a néhány vers is megállít bennünket. Nagy kérdés az, hogy valóban gyűlölünk-e minden hamis

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 1.

ösvényt, valóban úgy gondolunk-e a te szavadra, mint a mézre, amely éde-
sebb minden dolognál a mi életünkben, és hogy döntéseidről nem térünk
le sem jobbra, sem balra.

Te látod a mi szívünket, te látod az életünket, te vagy azzal legjobban
tisztában, hogy mennyire fontos számunkra a te szavad és valóban meny-
nyire tudunk belekapaszkodni a te ígéretedbe. Te vagy leginkább tisztában
a mi állapotunkkal és azzal, hogy milyen kapcsolatban vagyunk veled. Kö-
nyörülj rajtunk most Urunk és kegyelmezz rajtunk!

Te légy az, aki most így is fogadsz bennünket, leleplezed a mi szívün-
ket, munkálkodsz abban. Könyörgünk azért, hogy ez az egy óra ne múljon
el hiába. Te legyél az, aki megállsz előttünk, szembesítesz bennünket olyan
kérdésekkel, amikre, ha válaszolnunk kellene, akkor bizony csak piron-
kodnánk.

De köszönjük azt Urunk, hogy a szembesítés után te jössz nagy kegye-
lemmel, és most is így fogadsz bennünket. Köszönjük azt, hogy te munkál-
kodni akarsz a mi életünkben, szívünkben. Köszönjük azt, hogy megmuta-
tod, hogy mitől forduljunk el, de azt is megmutatod, hogy hová forduljunk.
Köszönjük, hogy van hozzád lehetőség menni, hogy te most is így vársz
bennünket tárt karokkal, hogy menjünk el a bűneinktől, hagyjuk azt hátra
és hozzád forduljunk.

Köszönjük ezeket az alkalmakat, ezeket a lehetőségeket. Könyörgünk
azért, hogy ez történjen is meg, és valóban legyen odafordulás tehozád. És
könyörgünk azért, hogy te munkálkodj mindannyiunk életében.

Amen.

Igehirdetés

Egy fiú az esküvőjére kapott a nagyapjától külön erre az alkalomra
készített Bibliát. Nagyon szép bőr borítású volt, a belső lapjára pedig rá-
írva szép betűkkel az unokának és a feleségének a neve. Egy faragott kis
dobozt is kapott ez a Biblia, hogy megvédje az idő múlásától. A nagypapa
minden egyes alkalommal, amikor találkozott az unokájával, megkérdez-
te: – Elővetted már a Bibliát, amit kaptál? – Sokszor füllentettek, egy le-
vélben is megköszönték neki: – Nagyon szépen köszönjük ezt a szép aján-
dékot! – De minden egyes alkalommal, amikor találkoztak, nagypapa újra
megkérdezte: – Elővettétek a Szentírást? – Az unoka, egy idő után már
kényelmetlenül érezte magát, és gondolva egyet, kinyitotta. – Nemso-
kára találkozom a nagyapámmal, azért tudjak neki mégis mit mondani,
hogy legalább beleolvastam – és azt vette észre amikor kinyitotta, hogy
rögtön Mózes első könyvének ott volt benne egy ötezer forintos. Ahogy la-
pozott tovább, minden egyes könyvnek az elején ott volt egy ötezer forin-
tos. Ez is a nagypapa ajándéka volt, de ami igazán szomorú az egész tör-

ténetben, hogy a nagypapa számára mindvégig világos volt, hogy ők egyáltalán nem nyitották ki a Szentírást.

Még szomorúbb, hogy sokunkkal kapcsolatban is így van ez. Van Bibliánk, de nagyon kevésszer nyitjuk ki, vagy inkább soha, és éppen ezért nem ismerjük meg a benne lévő kincseket, amikkel Isten akar minket megajándékozni. A Bibliában bizony sokkal nagyobb értékek vannak öt-, tíz-, meg húszezer forintnál. De valljuk meg őszintén, hogy sokszor mégis az utóbbiakat hajszoljuk. Mindent megteszünk annak érdekében, hogy ezeket a földi kincseket megszerezzük. Pedig Urunk biztosított számunkra egy sokkal nagyobb kincset, ami ráadásul ingyenes, mert semmibe sem kerül. Mert ennek az árát Jézus Krisztus már megfizette helyettünk és értünk, pontosan ezért vált ingyenessé.

Valljuk be azt is őszintén, hogy a Szentírás kezünkbe vételének sokszor nem fizikai akadályai vannak, sokkal inkább lelki eredetűek. Mások a céljaink, és ezek annyira lefoglalnak bennünket, hogy valahogyan eszünkbe sem jut kinyitni a Bibliát. Annyira siker orientáltak vagyunk, hogy azoknak a dolgoknak, amiknek az életünk első helyén kellene szerepelniük, sokszor huszad –, harmincad – vagy akár századrendű helyre sorolódnak. Egy idő után azt vesszük észre, hogy a Szentírás olvasása életünk utolsó helyére kerül, majd el is tűnik, és lassan nem is fog hiányozni. Sokszor észre se vesszük, hogy eltűnt, az idő pedig telik. Nincs bennünk hiányérzet, hogy de jó lenne olvasni a Szentírást, de jó lenne Istent megismerni, szeretni, követni, mert már valami teljesen mást követünk és szeretünk.

Most arra a kérdésre szeretnék válaszolni a testvéreknek, hogy miért jó és érdemes olvasni a Szentírást, mi lesz annak a következménye, hogyha valaki a kezébe veszi. Nem fogok itt mindenre kitérni, mert ez egy két-részes alkalom lesz. Ma a két versnek az elejéről fogok beszélni, a következő alkalommal pedig a másik feléről.

1. Hasznos a tanításra:

Így hangzik az első megállapítás: „... *hasznos a tanításra*”. Létezik egy mondás, amit mindannyian ismerünk. Ezt egy picit most máshogy fogom értelmezni, így hangzik: „Azok vagyunk, amit megesszünk”. Nem azt értem ez alatt, hogy ha egészségeset eszünk, akkor egészségesek leszünk, ha meg egészségtelent, akkor egészségtelenek. Hoztam két embert – de bárkit lehetett volna ide hozni, akár még saját magamat is –, két nagyon ellentétes embert. Az egyik legyen Adolf Hitler, a másik pedig Luther Márton. Mindketten tanulók voltak, komolyan vettek egy filozófiát, egy életmódot, és azt kezdték el tanulni. Hitler igen hamar kapcsolatba került Nietzsche filozófiájával, majd tanulmányozta a különféle pogány isteneket, és tudjuk, hogy mindennek mi lett az eredménye. Luther is tanulmányozta a

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 1.

korai filozófusokat, de elkezdett komolyan elmélkedni a Római levélen, majd az egész Biblián, amely aztán megváltoztatta az egész életét.

És ez így működik velünk kapcsolatban is. Mindannyiunkat formálnak az olvasott könyvek, a művészet, amivel körül vesszük magunkat, a zene, amibe beleéljük magunkat, a tanárok, akik előtt meghajlunk. És a tanulás valójában olyan, mint az evés: rágás, lenyelés, emésztés. Olyan, mint amikor az ember elkezd valamilyen gondolaton elmélkedni, merengeni, elkezd beépíteni azt az életébe, és aztán elkezd aszerint is élni.

A Szentírás nagyon sokszor használja az evést a tanulás metaforájaként. Jeremiás prófétánál ezt olvassuk: *„Tudd meg, hogy érted hordozok gyalázatot: szavaidat ahol értem, ettem; és beszéded örömömre volt, és szívemnek vigasságára; mert a te neved neveztetett felettem. Ó Uram, Seregek Istene”* (15:16) – Ezékiel prófétánál pedig: *„Ezt mondta nekem: Emberfia, edd meg, amit itt találsz! Edd meg ezt a tekercest, azután menj, és szólj Izráel házához!”* (3:1). Mit mond először Ezékielnek? Azt mondja, hogy először egyél, és utána menj és beszélj erről. Először te táplálkozz és utána hirdesd azt, amit Isten a szívedre helyezett. Jézus így fogalmaz: *„Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az énbennem marad, és én őbenne. Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam.”* (Jn 6:56-57). Itt alapvetően a Jézussal való kapcsolatáról van szó. Ez a naponkénti evés fontos a keresztyén ember életében, hogy kapcsolatban legyen Jézus Krisztussal.

De hogyan tudunk vele kapcsolatban lenni? Imádsággal és Bibliaolvasással. A Bibliaolvasáson keresztül ismerjük meg Jézus Krisztust, ezen keresztül ismerjük meg őt és aztán pedig imádságban el tudjuk azt mondani, amit megértettünk vagy ami nehézség számunkra. Tehát a Biblián keresztül Isten szólít meg, mi pedig imádságban Istent. Ez olyan, mint ahogy mi is beszélgetünk egymással. Nagyon sok helyen megjelenik tehát ez a metafora a Szentírásban, hogy a tanulás olyan, mint az evés. Timóteusnak így írja az apostol: *„Ha ezeket tanítod a testvéreknél, jó szolgálója leszel Krisztus Jézusnak, hiszen a hit és az igaz tanítás igéivel táplálkozol, amelynek követőjévé lettél.”* (1Tim 4:6).

A kérdés persze az, hogy mit eszel, mivel táplálkozol. „Azok vagyunk, amit megesszünk.” És bizony mindannyian tápláljuk valamivel az elménket, a szívünket, és amivel tápláljuk, azzal fogunk foglalkozni. Ha valaki a szexualitással táplálkozik, akkor egy idő után óhatatlanul is ki akarja élni ezt a vágyát. Aki a pénzzel, a hatalommal táplálkozik, mindent megtesz annak érdekében, hogy még több legyen belőlük. De ez nem hullik egyszer csak az ember ölétébe, hanem nagyon sokat kell tennie érte. Ebbe viszont annyira bele tud mélyülni, hogy sokszor minden mást elfelejt, félreteszi, mert éppen nem annyira fontos.

Nem tudom, hogy ébredés után mi az első a testvéreknek, amit megnéznek. A fiatalok talán rögtön bekapcsolják a telefont. Mi az, amit rögtön megnézünk, amivel rögtön foglalkozunk, amivel táplálkozunk? A hírekkel, vagy Isten igéjével? Valamivel telítődünk, valamivel táplálkozunk. És meglehet az is, hogy kinyitom a Szentírást, elolvasom az aznapi szakaszt, szánok rá öt percet. Aztán meg nézem a híreket és azt veszem észre, hogy már egy fél órája azt olvasom. Ez szerintem egy óriási kontraszt. Mivel tápláljuk magunkat? Mert mindegyiknek megvannak a gyümölcsei.

Aki pedig Isten dolgaival foglalkozik, azon elmélkedik, annak is megvannak a gyümölcsei. Itt ne arra gondoljanak a testvérek, hogy mindenkinek teológusnak kellene lennie, aki több órát elmélkedik az íróasztal fölött – bizonyos szempontból igaz, amikor készülünk –, de hadd mondjak egy példát ezzel kapcsolatban.

Talán többen ismerik Henry Ironside nevét. Híres prédikátor volt az 1800-as években az Egyesült Államokban. Sokat utazott a szolgálata során, így ismerkedett meg egy idős, súlyos beteg bácsival, aki már beszélni is alig tudott. Bement hozzá, bemutatkozott neki és azt mondta, hogy ő egy prédikátor, aki szeretné feltárni az emberek előtt a Szentírást. Az öreg kinyitotta a Bibliáját, felolvasott belőle egy részt és elkezdte mondani azt, amit ő abból megértett. A prédikátor megdöbbenve kérdezte tőle, hogy hol tanulta, hol olvasta ezeket, mutassa meg neki azt a könyvet. Akkor az idős bácsi csak ennyit mondott, most szó szerint idézem: „Kedves barátom! Térden állva tanultam meg ezeket egy írországi kis kunyhó padlóján. Azon a helyen, amikor ott volt előttem nyitva a Biblia, kértem Isten Szentlelkét, hogy tárja fel előttem Krisztust és nyissa meg az igét a szívemnek. Többet tanított térden állva azon a padlón, mint amennyit valaha is tanulhattam volna a világ összes főiskoláján.” Nem kell tehát valakinek teológusnak lennie ahhoz, hogy Istentől tanított legyen. Sőt, kérdés az, hogy mennyire Istentől tanított teológus valaki, ha nem térdel le naponta Isten előtt.

Tehát az Írás hasznos a tanításra, a táplálásra. De miért is táplálkozunk? Miért eszünk? Szerintem azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy a testünknek szüksége van naponkénti táplálékra. Ha nem eszem, akkor a szervezetem nem fog jól működni. Legyengülök; ha valami nagyobb terhet kell cipelnem, könnyen elfáradok vagy talán nem is leszek képes hordozni. Ezért fontos a táplálkozás. Nehéz helyzeteket tud elhordozni az ember fizikailag, de ez lelkileg is igaz: hogyha valaki nem táplálkozik, akkor lelki nehézségeket sem fog tudni elhordozni. Ez egy nagyon fontos megállapítás. Tisztában kell lennem azzal, hogy bizony szükségem van lelki táplálékra.

Néhányan szeretik az ételkülönlegességeket, amik ma már nagyon könnyen elkészíthetők. Megnézünk egy-egy videót vagy megnyitunk egy

honlapot, és olyan ételkülönlegességeket láthatunk, amiket ezelőtt tízhúsz évvel még nem ismertünk. Sőt, az összetevőkhöz is könnyen hozzájuthatunk a boltban, egyszerűen megvásárolhatók. A feleségem már a hét közepén bejelenti, hogy mit eszünk a jövő héten. Elkezdi sorolni, hogy melyik napra mit tervezett, én meg örülök, hogy mindez milyen jól hangzik. Később csak annyit látok, hogy elmegy a boltba, bevásárol, megszerzi hozzá az alapanyagokat, én meg csak gyönyörködöm benne, élvezem, a finom ételeket.

Ebben az az érdekes, hogyha ennyire foglalkozunk a testi táplálkozással, akkor milyen jó lenne lelki téren is ez az igényesség. Mondjuk már a hétvégén bejelenteni, hogy mit fogunk olvasni jövő héten, és annak megértéséhez milyen párhuzamos igazságot kell még elolvasni. És amikor arra a napra odaérünk, akkor gondolkozzunk el azon, hogy ezek hogyan függenek össze, elmélkedjünk rajta, imádkozzunk felette, hogy lelki táplálékul legyen. Azt gondolom, hogy sokkal többet foglalkozunk a fizikával, mint a lelkivel, pedig Isten szava táplál bennünket.

A táplálás analógiájából kiindulva jutunk el a másik megállapításra is, mégpedig arra, hogy Isten szava **meg is elégít bennünket**. Ahogyan a fizikai étel elfogyasztása után is jóllakik az ember, úgy a lelki étel elfogyasztása után is új erőre kap. A 119. Zsoltárból fogok néhány verset idézni a következőkben.

„Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem.” (119:50). Isten szava nehéz helyzetben megelevenít vagy reménységet ad. Szíven tud ütni, megszólít bennünket. Szerintem sokan tudnánk felidézni évekkal ezelőtti történetet, amikor az Úr szava szíven ütött, és még most is bele kapaszkodom, még most is reménységem.

„Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket. Elfogadom parancsolataidat, mert szeretem őket, és elmélkedem rendelkezéseiden.” (119:47-48). Tehát gyönyörködöm, szeretem és elfogadom. Miért? Mert már a zsoltáríró is megtapasztalta azt a saját életében, hogy Isten megszólította őt és az milyen bátorítást, reménységet adott neki.

„Ébren vagyok virradatkor, és fohászok, igédben reménykedem. Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden.” (119:147).

De mi történik akkor, ha egy keresztyén ember számára nem fontos Isten szava? Ott valószínűleg nem lesz lelki megalégülés, nem lesz bátorítás, vigasztalás, remény, öröm, békesség. Lehet, hogy valami másba kapaszkodik ilyenkor az ember, és abban az adott pillanatban más valamivel akarja megalégíteni az életét, ami betölti, de ez igazából nem ad valódi megalégülést. Hadd mondjak erre egy illusztrációt.

Nem is olyan régen a feleségem és Sári lányom elmentek a nagyszülőkhöz Monorra. Egyedül maradtam otthon egy estére és megvallom őszintén, hogy ilyenkor nem nagyon figyelek oda a helyes táplálkozásra. Bár minden van otthon, de sokszor bemegyek a boltba is, veszek egy túrórudit, talán chipset is. Ezeken az egészségtelen ételeken is felnőhetne az ember: reggel egy Kinder Pingui, délben egy McDonald's-os, gyorséttermi ételt. De kérdés az, hogy mi lesz ennek az eredménye, a következménye. Lehet, hogy csak hetven- vagy nyolcvanévesen érzi meg az ember. A családukban többen is vannak, akik fiatalabb korukban sok mindent ettek – csülköt csülökkel, meg kolbászt kolbással –, most hetvenévesen pedig már nem ehetnek ilyesmit. Vagy túl sok cukrot evett fiatal korában, hetvenévesen pedig naponként mérnie kell a cukrát és diétázni.

Bizony lelki téren is ugyanez az elv érvényes. Lehet, hogy ma úgy érzed, hogy egy-egy adott dolog megelégti az életedet, de ennek nem feltétlenül most jön el a következménye. Mindannyian meg fogunk állni Isten előtt, de amit mi most jó dolognak tartunk, azt vajon Isten is jónak tartja? A következőt kérdezi most Isten tőlem és tőled: „Mivel táplálkozol és mi az, amivel megelégted a te szívedet? Mit üldözöl, mit hajszolsz, mi az, ami a számodra a legfontosabb?” Ebben az egy mondatban az „... Írás [...] hasznos a tanításra”, ez a kérdése hangzik Istentől. Mert Isten szava táplál, Isten szava az életető eledelünk, ő az, aki megelégt bennünket. A kérdés csak az, táplálkozol-e ezzel?

2. Hasznos a feddésre:

A másik gondolat pedig így hangzik: „*hasznos a feltáráshoz...*”. Tehát Isten szava feltár. Miért olvassuk a Szentírást, miért vesszük azt a kezünkbe, miért van erre szüksége egy keresztyén embernek? Azért, mert feltárja, leleplezi a szívemet önmagam előtt. A görögben ez a szó 'bizonyítást' jelent. Amikor egy tárgyaláson az ügyvéd előhossa a bizonyítékokat ellenem és megmutatja a bírónak. A Szentírás képes feltárni a bűnt az életünkben és meggyőzni minket, hogy milyenek vagyunk. De miért akarunk, hogy ez megtörténjen? Azért, mert a bűn tönkreteszi az életünket, és ahhoz, hogy azt el tudjuk hagyni, először fel kell tárni és be kell ismerni.

A Példabeszédek 19. részében ezt olvassuk: „*Az embert a saját bolondsága vezeti félre, mégis az Úr ellen zúgolódik a szíve.*” (Péld 19:3). Ez egy nagyon érdekes mondat. Sokszor van ilyen téves elképzelésünk Istenről, meg az egész életünkről, és azt gondoljuk, hogy nagyon jó a mi kis életünk, de közben az embert a saját bolondsága vezeti félre.

Megint szeretnék egy illusztrációt használni. Tétélezzük fel, hogy van otthon a spájzunkban valamilyen édesség, amire bizonyos időközönként rájárok. A feleségem hallja, ahogyan a kamra ajtaját kinyitom és becsu-

kom. Sejti, hogy valamit valószínűleg eszegetek onnan. Meg is kérdezi: – Mit eszel? – én pedig válaszolok: – Semmit! – de utána belenézek a tükörbe és azt veszem észre, hogy a szám csokoládés.

Isten szava is sokszor szól hozzánk és szembesít azzal, hogy milyenek vagyunk. Az én számszéle a csokis és nem a másiké, nem a szomszédé, és hiába próbálom letagadni az egészet, mégis én voltam az, aki ezt csináltam. Felfedi előttünk a szívünket és belátjuk, hogy itt nem a szomszédról van szó vagy nem azokról a rokonokról, akik átverték bennünket, és még évtizedek után is rájuk mutogatunk, hogy ők tehetnek minden rossz dologról az életünkben. Nem is a feleségemről van szó, aki, ha itt lett volna és hallotta volna ezt, akkor minden megváltozna a házasságunkban. Itt az én szívemről van szó és arról, hogy engem személyesen mivel akar most Isten szembesíteni.

A Szentírás olyan, mint egy tükör. Jakab levélben, ezt olvassuk: *„Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.”* (Jak 1:23-24). Azt gondolom, ha reggel belenézek a tükörbe és azt látom, hogy a hajamat elaludtam, mindannyian igyekeznénk megigazítani azt. Ha folt van az arcomon, akkor lemosom azt. Meglátjuk, észrevesszük, hogy milyenek vagyunk, akkor Isten igéje abban bátorít bennünket, hogy így is cselekedjünk. Ha megláttad, hogy mi a bűnöd, akkor azt hagyd el és borulj le Isten előtt, mert Isten azt akarja, hogy minden hívő ember, aki belenéz a tükörbe és észrevesz valamit magán, akkor azon munkálkodjon, hogy az ne legyen ott.

„De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.” (Jak 1:25). Amikor belenézünk, ne felejtjük el, hogy milyenek vagyunk, vagy milyennek láttuk magunkat. Ha az javításra szorul, akkor azt javítsuk is meg, és bízzunk Isten Szentlelkében, hogy ami javításra szorul, azt ő meg is javítja.

3. Hasznos a megjobbításra:

Így jutunk el a következő mondanivalóhoz és ezt most csak röviden fogom érinteni, máskor pedig majd bővebben kifejtem. Ez így hangzik: Isten szava meg is javít minket. Tehát nem csak felfedi a szívünket, hanem meg is javítja azt. Valójában már a feltárással is az a célja Istennek, hogy ő hozzá meneküljünk, és őtőle kérjünk segítséget. Azért mutat rá a szívünkre, hogy megmutassa azt, hogy mi képtelenek vagyunk azt megjavítani. Erre egyedül csak ő képes.

A napokban többször elém jött a néma fiú apukájának a története, aki odament Jézushoz és azt kérte tőle, hogy gyógyítsa meg a gyermekét. Így

fogalmaz az apuka: „... *de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!*”. Nagyon szép ez a kérése: – Ha van elég erőd vagy ha képes vagy rá, akkor tedd meg – és Jézus ugyanezzel válaszol neki: „*Ha lehet valamit tennem?*”. Ez szó szerint így hangzik: – Ha valamire képes vagyok, ha valamire elég erős vagyok? Hogyne lennék ehhez erős! „*Minden lehetséges annak, aki hisz*” – így folytatja Jézus – »*Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!”*« (Márk 9:22-24). Tehát nagyon szép példáját látjuk annak, amikor Jézus rámutat egy apukának arra, hogy mi van a szívében. Az igazi probléma az, hogy hitetlen. Amikor ezt feltárta Jézus, akkor az apa ezt őszintén be is vallotta: – Igen, ez én vagyok – és nem kezdett el elbújni valami mögé, hogy: – De Uram! Miért mondod azt, hogy én hitetlen vagyok? Idejöttem, a tanítványok elé hoztam a fiamat, de azok nem tudták meggyógyítani – tehát nem kezdett el kibújót keresni, hanem azonnal felkiáltott, és azt mondta: – Légy segítségül hitetlenségemen! – tehát beismerte. – Igen Uram, amit te mondtál, az bizony igaz – és leborult Isten előtt és kérte a segítségét.

„*Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni*” (ApCsel 2:21) – így mondja máshol Isten szava. Tehát fontos tudni azt, hogy milyen a szívem. Ahogyan az orvosnak is meg kell tudnia a betegség helyét, mert csak akkor tudja meggyógyítani. Nem is olyan régen voltam fülorvosnál, mert nem jó a bal fülem. Elhitte, amiket mondtam, de ezekről neki is meg kellett győződnie, ezért elküldött különböző vizsgálatokra. Fel kellett vennem egy fülhallgatót, amin különböző csipogó hangok szóltak, amit kézfelemeléssel kellett jelezni. A bal kezemet nem nagyon tettem föl, a jobbat annál inkább. Készült egy diagram, amit vissza kellett vinnem az orvoshoz megmutatni, és meglátta ő is, hogy igazam van, ez tényleg ilyen.

Isten szava is pontosan ezt teszi: mindig a szívre mutat rá, feltárja előttem, hogy hol a probléma, mit kellene meggyógyítani. Ezután boruljak le Isten előtt, tudjam, hogy egyedül Jézustól várhatok segítséget. Az apa tisztában volt ezzel. „*Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.*” De az se mindegy, hogy hogyan hívta őt segítségül. Elismerte azt, amit Jézus mondott és alázattal leborult előtte. „... *Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.*” (Jak 4:6; 1Pét 5:5).

Ez ma is ugyanígy működik. Jézus ma is rá akar mutatni minden problémádra, minden nehézségedre és mindezek okára, a szíved állapotára. Rá akar mutatni, hogy egyedül őrá van szükséged. Fordulj oda őhozzá. Nem kell tagadni, nem kell másokra mutogatni – ezt már elégszer megtetted az elmúlt években –, ismerd be azt, hogy ez a te szíved. Térdelj le alázattal Isten előtt és valld meg imádságban azt, amit feltárt előtted, mert valódi változás csak így fog történni. Bátorodjunk meg azon, hogy Isten

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 1.

így vár bennünket. Ő nem elítélni akar, hanem megjavítani. Ő azt akarja, hogy ami elromlott, az megjavuljon. Ami halott, az éljen. Ami nem egészséges, az egészséges legyen. Jézus ezt akarja. Így hívlak, bátorítalak titeket, hogy ezt lássátok meg. A feltárás, Istennek ez a munkája ma is éppen így történik, ezért történik és ezért olvassuk a Szentírást. Ezért szembe-süljünk mindig Isten szavával.

Utoljára bátorításul egy részletet olvasok Ézsaiás próféta könyvének 55. fejezetéből: *„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem. [...] A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő. Az ÚR dicsőségére lesz ez, örök jelül, amely nem pusztul el.”* (Ézs 55:10-13). Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk neked azért, mert a te igéd táplál, megelégit, feltár, de meg is javít bennünket.

Urunk, köszönjük, hogy most is így munkálkodsz a te szavad által. Most is közel tudsz hozzánk jönni, vagy közel jöttél. Azért könyörgünk, hogy ezeket továbbra is tudjuk forgatni magunkban. Valóban ne olyanok legyünk, akik megnéztük ugyan magunkat a tükörben, de aztán továbbmentünk és el is felejtettük, hogy miről volt szó.

Azért könyörgünk, hogy amikor szembesítesz bennünket, azt tudjuk elfogadni tőled. Ajándékozz meg minket azzal, hogy komolyan vegyük a magunk életére nézve a te szavadat. Tekintsünk úgy rá, mint ami táplál és éltet. Megvalljuk azt is neked, hogy nagy szükségünk van arra, hogy naponként megszólíts bennünket, ahogyan naponként a falat kenyér megelégit bennünket, ugyanígy szükségünk van arra, hogy lelkileg te legyél az, aki megtöltesz minket.

Urunk, te látod most mindannyiunk szívét, életét. Te látod azt, hogy mit hajszolunk, mit követünk, mi az, amit úzunk, mi az, amit szeretünk. Azért könyörgünk, hogy ebben is egy kicsit állíts meg bennünket és valóban hangozzon felénk is ez a komoly kérdés: valóban megelégitenek ezek bennünket? Tudjunk előtted alázattal megállni, beismerni, hogyha vétettünk ebben, hogyha nem te voltál a legelső, nem te voltál a legfontosabb, hanem már talán az utolsó.

Könyörgünk, hogy mindannyiunk életében munkálkodj. Könyörgünk a személyes csendességeinkért, már akár a jövő heti alkalmakért. Könyörgünk Urunk azért, hogy ott is te jöjj hozzánk közel, te légy az, aki bátorítasz, intesz, vigasztalsz.

Így könyörgünk a gyülekezetünkért, könyörgünk a nehézségben levőkért, a gyászolókért. Könyörgünk azokért, akik most kórházban vannak, hogy őket is te elégítsd meg. Te legyél az, aki megszólítod őket, még ebben a helyzetben is. És ha kórházban is vannak a testvéreink, akkor azt az ajándékot is add nekik, hogy tudjanak világítani, beszélni terólad, bizonyoságot tenni, rád mutatni. Köszönjük ezeket az alkalmakat. Így könyörgünk, hogy adj ebben bölcsességet nekik.

De könyörgünk magunkért is, akik most dolgozni megyünk vagy akár a családjuk közé. Ott is ugyanilyen munkában tudjunk megállni, rád mutatni, világítani. Így könyörgünk Urunk, hogy vezess mindannyiunkat és te legyél az, aki a nehézségekben is megszólalsz, és te legyél az, aki megvidámítasz és éltetsz minket.

Ámen.

„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” „Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket [...]” (Zsidókhoz írt levél 4,12; 3,7-8)

235. ének

1. Hallgass meg minket, nagy Úr Isten,
E mostani nagy szükségünkben,
És tekints meg minket mi életünkben,
Hogy ne essünk e földön hitetlenségbe,
Ördög kezébe.

2. Mert csak te vagy a világosság,
Életünkben te vagy igazság,
Mi setét szívünkben nagy világosság,
És szomorú lelkünkben te vagy vigasság,
Örök boldogság.

3. Távoztass tőlünk hamisságot,
Add szívünkbe az igazságot,
és a mi lelkünkbe nagy bátorságot,
Hogy nyilván elhihessük a boldogságot:
Örök országot.

4. Adj Szentlelket a tanítóknak,
Egyetemben a hallgatóknak,
Hogy mind engedhessünk akaratodnak,
Dicséretet mondhassunk te szent Fiadnak,
Jézus Krisztusnak.

5. Hála néked, mennybéli Isten,
Ki vigasztalsz minket éltünkben,
És el nem hagyysz minket nagy szükségünkben,
Megerősítesz inkább az igaz hitben,
Ígéretedben.